

[Poul Møller.]

mulighed for samarbejde med og hans sejlads over imod oppositionen, og jeg må desværre sige, at min frygt har vist sig at være begrundet. Det ærede medlem og de kredse, han repræsenterer i socialdemokratiet, viste sig at være for stærke for den højtærede statsminister. Jeg var altså ikke ked af, at den højtærede statsminister var på kloshold, men jeg var ked af, at han gik på skudhold bagefter — og så hurtigt gjorde det.

Det spørgsmål, jeg til sidst skal gøre en enkelt bemærkning om, er den højtærede statsministers svar på, jeg havde nær sagt hans eget citat fra Aktuelt. Den højtærede statsminister siger her, at udtalelserne i hans artikel i Aktuelt om debattens form herinde om et partis bestræbelser på at komme ham til livs kun gik på, at vi politisk ville ekspedere ham. Jeg er glad for den udlægning af artiklen, som den højtærede statsminister her gav. Jeg indrømmer, at enten må der være noget i vejen med min opfattelsesevne, eller også må der være noget i vejen med den højtærede statsministers udtryksevne, hvis man skulle have fået det ud af artiklen.

Jeg vil tillade mig at citere det én gang til. Det hedder her:

„Siden grundlovens fornyelse har statsministerpostens skiftet indehaver fire gange. I september 1953 på grund af politisk skifte. De øvrige gange som følge af arbejdspress og sygdom. Om det er dette sidste moment, der har fristet et bestemt parti til at specialisere sig i personlige angreb på statsministre, ved jeg ikke. Men der kan jo ligge et ræsonnement bag. Er man kommet af med tre socialdemokratiske statsministre, kunne det jo være, at også nummer fire lod sig ekspedere.“

Det var altså kun den politiske ekspedition. Jeg er glad for, at den højtærede statsminister har udlagt det på den måde — jeg tager så gerne den skose, at det er min opfattelsesevne, der har været noget i vejen med; men jeg ved, at også andre har opfattet det på anden vis. Det er imidlertid rart at få dette klaret. Jeg skal i øvrigt ikke bestride, at vi meget gerne vil ekspedere statsministeren over til oppositionsbænkene i det høje ting. Vi synes, han trænger til en tur som oppositionsleder et

stykke tid; han har jo været minister i så skrækkelig mange år, at vi snart ikke kan huske andet, og han har ikke været folketingsmand uden at være minister i mere end et års tid. Derfor synes jeg, det ville være rigtigere, og jeg tror da også, at det i betragtning af den politik, han har lagt op til, vil ske. Det vil være prisværdigt, om han bliver ekspederet ind i oppositionstilværelsen — men stadig lige rask og lige frisk, forhåbentlig. Vi ønsker ham et langt liv — et langt liv i opposition.

Helge Larsen: Jeg må begynde med at klare et lille matematisk mellemværende med det ærede medlem hr. Aksel Larsen, som i går eftermiddags ville belære mig om, at 88 mandater ikke er et flertal af 179 mandater. Det er jeg fuldstændig klar over — selv om jeg ikke er nogen stor matematiker; men jeg har heller ikke sagt noget i den retning. Hvad jeg har sagt — og hvad jeg gerne vil gentage — i anledning af en bemærkning af det ærede medlem hr. Erik Eriksen, er, at til gennemførelse af jordlovene er regeringspartierne 88 stemmer tilstrækkeligt over for venstres, det konservative folkepartis og de uafhængiges 77. Jeg ved godt, at der kan foreligge situationer, hvor der kan mobiliseres 88 stemmer over for de 88, regeringspartierne har; men jeg ved også, at det forudsætter en så ejendommelig politisk konstellation som den, at det ærede medlem hr. Aksel Larsens parti skal optræde sammen med oppositionen til højre i denne sal.

Må jeg dernæst i anledning af de bemærkninger, som det ærede medlem hr. Erik Kragh gjorde i formiddags, gøre et par bemærkninger.

Det ærede medlem gjorde opmærksom på, at der, hvad atomvåbnene angår, er forskel på politisk spredning og geografisk spredning af dem. Det er jeg fuldstændig klar over og også over, at det navnlig er den politiske spredning, man må undgå — hvad jeg også gav udtryk for i min tale i går. Jeg vil dog gerne føje til, at også den geografiske spredning har sine farlige konsekvenser. Vi så det indirekte efter Cuba-krisen i fjor, da netop den geografiske spredning førte til en akut situation, som resulterede i, at Sovjetunionen trak sine raketter tilbage fra Cuba, hvilket senere